Uporaba nacionalne zakonodaje

Francija

1 Veljavni pravni viri

1.1 Nacionalni predpisi

Mednarodno zasebno pravo ni posebej kodificirano ali uzakonjeno. Večina načel in kolizijskih pravil je bila določena s sodno prakso, razen nekaterih, ki so glede na vsebino razpršena po različnih zakonikih, predvsem v civilnem zakoniku.

Vsebina različnih zakonikov je dostopna na spletu:

https://www.legifrance.gouv.fr

1.2 Večstranske mednarodne konvencije

Francijo zavezuje 24 konvencij, sprejetih pod okriljem Haaške konference o mednarodnem zasebnem pravu. Seznam zadevnih konvencij je dostopen na spletišču Haaške konference.

https://www.hcch.net/fr/states/hcch-members/details1/?sid=39

Francija je tudi pogodbenica drugih večstranskih konvencij, ki med drugim vsebujejo materialnopravna pravila, kot je Dunajska konvencija iz leta 1980 o pogodbah o mednarodni prodaji blaga.

Vse konvencije, katerih pogodbenica je Francija, so navedene v zbirki pogodb in sporazumov, ki se vodi pri ministrstvu za evropske in zunanje zadeve:

https://basedoc.diplomatie.gouv.fr/exl-php/cadcgp.php

1.3 Glavne dvostranske konvencije

Francija je sklenila številne dvostranske konvencije, med katerimi nekatere vsebujejo kolizijska pravila. Tudi te konvencije je mogoče poiskati v zgoraj navedeni zbirki.

2 Izvajanje kolizijskih pravil

2.1 Obveznost sodnika, da uporabi kolizijska pravila na lastno pobudo

Pomen kolizijskega pravila v postopku je odvisen od tega, ali stranke prosto razpolagajo z zadevnimi pravicami ali ne, pri čemer ni pomemben vir zadevnega kolizijskega pravila (nacionalno pravo, evropska uredba, mednarodna konvencija).

Kadar se spor nanaša na področje, na katerem stranke prosto razpolagajo s svojimi pravicami, torej predvsem na premoženjska razmerja (pogodbe, civilna odgovornost, stvarne pravice itd.), potem sodniku kolizijskega pravila ni treba uporabiti na lastno pobudo, če se nobena od strank ne sklicuje na uporabo tujega prava. Ima zgolj možnost to storiti, razen če stranke v postopku soglašajo z uporabo francoskega prava. Zato morajo stranke zahtevati uporabo kolizijskega pravila.

Kadar pa se spor, nasprotno, nanaša na področje, na katerem stranke ne razpolagajo prosto s svojimi pravicami, torej predvsem na nepremoženjska razmerja (osebno stanje), mora sodnik kolizijsko pravilo uporabiti na lastno pobudo.

2.2 Zavračanje

Načelo zavračanja je v sodni praksi sprejeto že dolgo, tako zavračanje prve stopnje (zavračanje na francosko pravo, ki se tako uporablja) kot tudi zavračanje druge stopnje (zavračanje na pravo tretje države, ki sprejme svojo pristojnost).

V sodni praksi se zavračanje tako redno uporablja, razen kadar je izključeno z veljavno evropsko uredbo ali mednarodno konvencijo v zadevah, ki se nanašajo na osebno stanje ali formalno veljavnost pravnih aktov, zlasti pa pri zakonskih in oporočnih razmerjih. V zapuščinskih zadevah je uporaba zavračanja s sodno prakso odslej običajno omejena samo na primer, v katerem lahko zagotovi enotnost zapuščine z uporabo enega samega prava za premično in nepremično premoženje.

Nasprotno pa je bila s sodno prakso vedno izključena uporaba zavračanja v zadevah, v katerih lahko stranke prosto izbirajo pravo, ki se uporabi, kot so premoženjska razmerja med zakoncema in pogodbe.

2.3 Sprememba navezne okoliščine

Sprememba navezne okoliščine je opredeljena kot kolizija zakonov skozi čas zaradi prostorske spremembe navezne okoliščine. Gre torej za vprašanje, pod katerimi pogoji se lahko novo pravo uporabi namesto tistega, ki izhaja iz preteklih okoliščin.

Časovna omejitev uporabe navezne okoliščine je lahko navedena v samem kolizijskem pravilu, ki to okoliščino določa. Kolizijsko pravilo iz člena 311-14 zakonika o civilnem postopku v zvezi z razmerjem med starši in otroki na primer samo določa časovno omejitev uporabe navezne okoliščine, saj določa, da je treba pravo države, katere državljanka je mati, upoštevati v različici, ki je veljala ob rojstvu otroka.

Z izjemo tega primera sodna praksa vsebuje rešitve, ki običajno temeljijo na načelih francoskega prehodnega prava, in sicer takojšnjo uporabo novega prava za prihodnje učinke že nastalih položajev na eni strani ter neretroaktivnost novega prava za ugotavljanje nastanka ali prenehanja pravnega razmerja na drugi strani.

Tako se pri razmerjih med zakoncema novo pravo takoj uporablja za posledice sklenitve zakonske zveze in za njeno razvezo. Nasprotno pa so pogoji za sklenitev zakonske zveze še naprej urejeni s pravom, ki se je uporabljalo ob njeni sklenitvi.

Stvarne pravice na premičninah se takoj urejajo s pravom, ki ga določa novi položaj zadevnega premoženja. Ta rešitev je razširjena tudi na vsa pogodbena jamstva, ustanovljena v tujini. Ta jamstva v Franciji zato izgubijo vse učinke, če se premoženje nato prenese tja, ker ne ustrezajo modelom francoskega prava. Tako v Franciji ni bilo mogoče uveljavljati klavzule o pridržku, uvedene v Nemčiji v korist nemškega upnika za premoženje v Nemčiji, ki je bilo nato preneseno v Francijo, ker je klavzula pomenila komisorni dogovor, ki je bil s francoskim pravom takrat prepovedan.

2.4 Izjeme od običajne uporabe kolizijskih pravil

– Takojšnja uporaba francoske ali tuje prisilne določbe

Francosko sodišče lahko materialnopravne določbe francoskega kot tudi tujega prava uporabi takoj, brez uporabe kolizijske metode, če se lahko štejejo za prisilne določbe. V francoskem pravu pojem prisilne določbe ni opredeljen. O tej opredelitvi torej za vsak primer posebej odloča sodnik.

– Izjema mednarodnega javnega reda

Materialnopravne določbe tujega prava, ki se običajno uporablja v skladu s kolizijskim pravilom, se prav tako lahko v celoti ali deloma zavrnejo na podlagi izjeme mednarodnega javnega reda, tako da se uporabijo določbe francoskega prava. Ker ni natančne opredelitve, iz sodne prakse izhaja, da izjema

mednarodnega javnega reda zajema najprej bistvena ali temeljna načela francoskega prava, kot so dostojanstvo, človekova svoboda (vključno s svobodo zakonske zveze) in fizična integriteta oseb. Dalje zajema časovno in prostorsko bolj spremenljiv pojem, in sicer pereče francoske zakonodajne politike, katerega meje so odvisne od konkretne presoje sodišča.

– Izjema zaradi izognitve pravu

Tuje pravo se lahko zavrne tudi, če njegova uporaba izhaja iz izognitve pravu, tj. zaradi namernih mahinacij, ki umetno povzročijo pristojnost tujega prava namesto prava, ki bi se običajno uporabljalo. Te mahinacije na primer lahko vključujejo namerno spreminjanje navezne okoliščine v pravno navezno okoliščino.

– Nezmožnost določitve vsebine tujega prava, ki se uporablja

Poleg tega naj bi se francosko pravo podredno uporabljalo tudi, kadar se izkaže, da ni mogoče določiti vsebine tujega prava, ki se običajno uporablja.

2.5 Dokazovanje tujega prava

Sodna praksa je kljub nekaterim začetnim negotovostim že dobro uveljavljena: francosko sodišče, ki odloči, da se uporablja tuje pravo, mora na lastno pobudo ali na zahtevo ene od strank, ki se nanj sklicuje, preučiti njegovo vsebino ob pomoči strank in po potrebi samostojno. Ta rešitev se uporablja na splošno ne glede na to, ali stranke prosto razpolagajo s svojimi pravicami ali ne.

3 Kolizijska pravila

3.1 Pogodbene obveznosti in pravni akti

Ob upoštevanju večstranskih ali dvostranskih konvencij, ki se uporabljajo glede na konkretno pogodbo, se nekdanje kolizijsko pravilo, ki je bilo za pogodbena razmerja določeno s sodno prakso, uporablja samo v primeru, ko pogodba ne spada na področje uporabe Uredbe (ES) št. 593/2008, „Rim I“, niti na področje uporabe Rimske konvencije iz leta 1980 o pravu, ki se uporablja za pogodbena obligacijska razmerja, ki je bila nadomeščena z navedeno uredbo.

Francosko kolizijsko pravilo, ki je že dolgo določeno s sodno prakso, je pravilo o avtonomiji prava. Pogodba je torej urejena s pravom, ki ga izberejo stranke, oziroma, če tega ne storijo, s pravom države, s katero je glede na okoliščine zadeve objektivno najtesneje povezana.

Obliko pravnih aktov določa pravo kraja njihove sklenitve, razen če se stranke, kadar imajo to možnost, izrecno dogovorijo, da obliko zadevnega akta določa pravo, katerega uporabo so določile za njegovo vsebino.

3.2 Nepogodbene obveznosti

Za sprožilne dogodke, nastale pred začetkom veljavnosti uredbe Rim II, se uporablja pravo kraja nastanka škodnega dogodka, kar se razume kot kraj nastanka sprožilnega dogodka ali kraj nastanka škode.

3.3 Osebni status, vidiki v zvezi s civilnim statusom (ime, sedež ali stalno prebivališče, sposobnost)

V skladu s členom 3(3) civilnega zakonika sta osebno stanje in poslovna sposobnost fizičnih oseb urejena s pravom države, katere državljanstvo imajo (osebno pravo ali tudi nacionalno pravo).

Vendar je področje osebnega prava omejeno predvsem na vprašanja v zvezi s poslovno sposobnostjo fizičnih oseb (nezmožnost sklepanja pravnih aktov). Načeloma imajo sodne odločbe v zvezi z osebnim stanjem ali poslovno sposobnostjo oseb učinke v Franciji neodvisno od razglasitve izvršljivosti, razen v primerih, ko je treba v zvezi z njimi opraviti dejansko izvršbo na stvareh ali prisilni ukrep v zvezi z osebami.

Stalno prebivališče ne spada na področje osebnega prava, ker ne spada med nobeno posebno navezno okoliščino. Torej spada na področje prava, ki se uporablja za posamezno institucijo, v zvezi s katero se upošteva.

Prav tako, čeprav za priimek ne velja nobeno posebno kolizijsko pravilo, lahko eden ali oba od staršev, ki želijo prijaviti ali spremeniti priimek svojega otroka, določita osebno pravo, ki se za to uporabi.

Nazadnje, postopki, ki se uporabljajo za spremembo imena, so urejeni z osebnim pravom zadevne osebe, v skladu s členom 3(3) civilnega zakonika, kakor se razlaga s sodno prakso.

3.4 Določitev razmerij med starši in otroki, vključno s posvojitvijo

3.4.1 Določitev razmerij med starši in otroki

V skladu s členom 311-14 civilnega zakonika so razmerja med starši in otroki urejena z osebnim pravom matere ob rojstvu otroka; če mati ni znana, pa z osebnim pravom otroka.

Vendar člen 311-15 civilnega zakonika določa, da, če imajo otrok ter njegova oče in mati ali eden od njih skupno ali ločeno običajno prebivališče v Franciji, ima pridobitev osebnega stanja vse posledice, ki iz tega izhajajo po francoskem pravu, čeprav so drugi elementi razmerja med starši in otroki lahko odvisni od tujega prava.

V skladu s členom 311-17 civilnega zakonika je prostovoljno priznanje očetovstva ali materinstva veljavno, če ga je zadevna oseba dala v skladu s svojim osebnim pravom ali je bilo dano v skladu z osebnim pravom otroka.

V skladu z ustaljeno sodno prakso kasacijskega sodišča se člen 311-17 uporablja tako za ničnostno tožbo kot za tožbo za izpodbijanje priznanja, ki ju je treba omogočiti tako z vidika prava osebe, ki je dala priznanje, kot tudi z vidika prava otroka.

3.4.2 Posvojitev

V skladu s členom 370-3 civilnega zakonika pogoje za posvojitev določa nacionalno pravo posvojitelja ali, če sta posvojitelja oba zakonca, pravo, s katerim so urejeni učinki njune zakonske zveze. Vendar posvojitev ni mogoča, če je prepovedana z nacionalnim pravom enega in drugega zakonca.

Posvojitev tujega mladoletnega otroka ni mogoča, če je ta institut prepovedan z otrokovim osebnim pravom, razen če je mladoletni otrok rojen v Franciji in tam običajno prebiva.

Ne glede na pravo, ki se uporablja, je za posvojitev potrebno soglasje otrokovega pravnega zastopnika. Soglasje mora biti svobodno, pridobljeno brez finančnega nadomestila po rojstvu otroka in razjasnjeno glede posledic posvojitve, zlasti če velja za celovito posvojitev, za popolno in nepreklicno prenehanje predhodno obstoječega razmerja med starši in otrokom.

V skladu s členom 370-4 civilnega zakonika učinki posvojitve v Franciji izhajajo iz francoskega prava.

Člen 370-5 določa, da ima posvojitev, ki je bila pravilno opravljena v tujini, v Franciji učinke celovite posvojitve, če z njo popolnoma in nepreklicno preneha predhodno obstoječe razmerje med starši in otrokom. V nasprotnem primeru ima učinke navadne posvojitve. Spremeniti jo je mogoče v celovito posvojitev, če so bila potrebna soglasja izrecno izdana ob poznavanju vseh pomembnih dejstev.

3.5 Zakonska zveza, zunajzakonska skupnost, partnerstvo, razveza zakonske zveze, prenehanje življenjske skupnosti, preživninske obveznosti

3.5.1 Zakonska zveza

Kolizijska pravila so določena s členoma 202-1 in 202-2 civilnega zakonika (kodifikacija in prilagoditev sodne prakse).

V skladu s členom 202-1, prvi odstavek, so lastnosti in pogoji za sklenitev zakonske zveze za vsakega od zakoncev urejeni z njegovim osebnim pravom. Ne glede na osebno pravo, ki se uporablja, pa je za sklenitev zakonske zveze potrebno soglasje zakoncev pod pogoji, ki so v francoskem pravu določeni v členih 120 in 180 civilnega zakonika.

Poleg tega drugi odstavek določa, da lahko zakonsko zvezo skleneta osebi istega spola, če za vsaj eno od njiju to dovoljuje bodisi njeno osebno pravo bodisi pravo države, na ozemlju katere ima stalno ali običajno prebivališče. Kasacijsko sodišče je imelo v sodbi z dne 28. januarja 2015 priložnost potrditi, da je

treba navedeni drugi odstavek člena 202-1 civilnega zakonika razumeti, kot da je podredna uporaba francoskega prava pridržana v okviru izjeme mednarodnega pravnega reda. Tako je treba tuje pravo, ki se običajno uporablja kot osebno pravo enega od zakoncev, če prepoveduje zakonsko zvezo med osebama istega spola, deloma zavrniti v delu, v katerem nasprotuje določeni francoski zakonodajni politiki (glej zgoraj, kar zadeva izjemo pravnega reda). Vendar se je uporaba teh določb izkazala za kočljivo v primeru, ko Francijo s tujo državo zavezuje dvostranska konvencija (primer Alžirije, Kambodže, Kosova, Laosa, Makedonije, Maroka, Črne gore, Poljske, Srbije, Slovenije in Tunizije), katere določbe glede zakonskih razmerij pri presoji vsebinskih pogojev za sklenitev zakonske zveze napotujejo zgolj na osebno pravo zakonca, ki prepoveduje sklenitev zakonske zveze med osebama istega spola. Vendar je bil pravni položaj teh oseb odtlej razjasnjen s sodbo kasacijskega sodišča z dne 28. januarja 2015 (pritožba št. 13-50.059), s katero je bilo maroško pravo, katerega uporaba je bila določena s konvencijo med Francijo in Marokom, zavrnjeno na podlagi člena 4 iste konvencije, ki določa, da lahko pravo ene od dveh držav, določenih s konvencijo, zavrnejo sodišča druge države, če je očitno nezdružljivo z javnim redom, kot v primeru, ko vsaj za enega od zakoncev bodisi njegovo osebno pravo bodisi pravo države, na ozemlju katere ima stalno ali običajno prebivališče, dovoljuje sklenitev zakonske zveze med osebama istega spola.
V skladu s členom 202-1 civilnega zakonika je oblika sklenitve zakonske zveze urejena s pravom kraja, v katerem je sklenjena.
Nazadnje, kar zadeva popolnoma osebne učinke sklenitve zakonske zveze, se v skladu s sodno prakso običajno uporablja pravo države, katere državljanstvo imata oba zakonca, sicer pa pravo skupnega običajnega prebivališča zakoncev oziroma francosko pravo kot pravo sodišča.
Premoženjskopravne posledice izhajajo iz prava, ki se uporablja za premoženjska razmerja med zakoncema ali za dedovanje.

3.5.2 Zunajzakonska skupnost in partnerstvo

Za zunajzakonsko skupnost se ne uporablja posebno kolizijsko pravilo, ker v francoskem pravu razmerja med zunajzakonskima partnerjema ne spadajo v posebno pravno kategorijo, temveč se štejejo za dejansko okoliščino. Torej so urejena s splošnim obligacijskim pravom. To pomeni, da se uporablja pravo, ki se glede na spor in pravno naravo razmerja med zunajzakonskima partnerjema uporablja za nepogodbeno odgovornost, premoženjske zadeve ali dedovanje.
Nasprotno pa se za registrirane partnerske skupnosti uporablja posebno kolizijsko pravilo iz člena 515-5-1 civilnega zakonika, v skladu s katerim se v zvezi s pogoji za sklenitev registrirane partnerske skupnosti in njenimi posledicami ter vzroki in posledicami njenega prenehanja uporabljajo materialnopravne določbe države organa, ki je partnersko skupnost registriral.
Uredba (EU) 2016/1104 z dne 24. junija 2016, ki se uporablja za premoženjskopravne posledice registriranih partnerskih skupnosti, kot kolizijsko pravilo določa najprej pravo, ki ga izbereta partnerja (pri čemer izbirata med pravom države, katere državljanstvo imata, pravom države svojega običajnega prebivališča in pravom države, v kateri je bila partnerska skupnost registrirana), sicer se uporabi pravo države, po pravu katere je bila registrirana partnerska skupnost ustanovljena. Ta uredba se bo uporabljala od 29. januarja 2019.

3.5.3 Razveza zakonske zveze in prenehanje življenjske skupnosti

Kolizijska pravila so določena z Uredbo (EU) št. 1259/2010, „Rim III“, o izvajanju okrepljenega sodelovanja na področju prava, ki se uporablja za razvezo zakonske zveze in prenehanje življenjske skupnosti.
Za tožbe, vložene pred 21. junijem 2012, to je datumom začetka veljavnosti navedene uredbe, je bilo kolizijsko pravilo določeno v členu 309 civilnega zakonika, v skladu s katerim je bila razveza zakonske zveze urejena s francoskim pravom, če sta imela oba zakonca ob začetku postopka francosko državljanstvo, tudi če v Franciji nista imela skupnega ali ločenega prebivališča ali če nista bila v Franciji, če nobeden od zakoncev ni imel francoskega državljanstva, če nobeno tuje pravo ni bilo prepoznano kot pristojno, medtem ko so bila francoska sodišča pristojna za odločanje o razvezi zakonske zveze.

Starševska odgovornost

Kolizijsko pravilo je določeno v členu 15 in naslednjih Haaške konvencije z dne 19. oktobra 1996 o pristojnosti, pravu, ki se uporablja, priznavanju, uveljavljanju in sodelovanju glede starševske odgovornosti in ukrepov za varstvo otrok.
Mimo kakršnega koli postopka in brez posredovanja sodnih ali upravnih organov je priznanje ali prenehanje starševske odgovornosti po zakonu kot tudi njeno izvajanje urejeno s pravom države, v kateri je otrokovo običajno prebivališče.
Če se zadeva predloži francoskemu organu, ta praviloma uporabi francosko pravo. Vendar lahko izjemoma uporabi ali upošteva pravo druge države, s katero je primer tesno povezan.

3.5.4 Preživninske obveznosti

V skladu s členom 15 Uredbe št. 4/2009 o preživninskih obveznostih je pravo, ki se uporablja v teh zadevah, določeno v skladu s protokolom z dne 23. novembra 2007 o mednarodni izterjavi preživnine otrok in drugih oblik družinskih preživnin. Načeloma se uporablja pravo države običajnega prebivališča upnika, vendar lahko stranki v postopku, ki se je že začel, sporazumno določita pravo sodišča ali naslednje pravo:
(a) pravo države, katere državljanstvo ima ob določitvi ena od strank;
(b) pravo države, v kateri ima ob določitvi ena od strank običajno prebivališče;
(c) pravo, ki sta ga stranki določili za urejanje svojih premoženjskih razmerij, ali pravo, ki se dejansko uporablja za ta razmerja;
(d) pravo, ki sta ga stranki določili za razvezo zakonske zveze ali prenehanje življenjske skupnosti, ali pravo, ki se dejansko uporablja za to razvezo ali prenehanje.

3.6 Premoženjska razmerja med zakoncema

Za zakonce, ki so zakonsko zvezo sklenili od 1. septembra 1992, se uporabljajo kolizijska pravila iz Haaške konvencije z dne 14. marca 1978 o pravu, ki se uporablja za urejanje premoženjskih razmerij med zakoncema, in sicer v kombinaciji s posebnimi prilagoditvenimi določbami iz členov od 1397-2 do 1397-5 civilnega zakonika.
Ker navedena konvencija ne določa področja prava, ki se uporablja, je to še naprej določeno na podlagi načel, ki v teh zadevah izhajajo iz francoske sodne prakse. Tako so s pravom, ki se uporablja na podlagi navedene konvencije, urejeni oblikovanje premoženja zakoncev, pravice, obveznosti in pooblastila med njima med trajanjem zakonske zveze, pa tudi prenehanje razmerij med njima in razdelitev premoženja po razvezi zakonske zveze.
Za zakonce, ki so zakonsko zvezo sklenili pred 1. septembrom 1992, se uporabljajo francoska kolizijska pravila. Ta določajo, da se premoženjska razmerja med zakoncema, če je bila sklenjena ustrezna pogodba ali ne, urejajo s pravom, ki sta ga zakonca določila ob sklenitvi zakonske zveze, bodisi izrecno bodisi implicitno, a gotovo.
Za zakonce, ki se bodo poročili ali bodo določili pravo, ki se uporablja za njihova premoženjska razmerja, po 29. januarju 2019, se bo uporabljala Uredba (EU) 2016/1103 z dne 24. junija 2016 o izvajanju okrepljenega sodelovanja na področju pristojnosti, prava, ki se uporablja, ter priznavanja in izvrševanja odločb na področju premoženjskih razmerij med zakoncema
Če pravo ni bilo izbrano izrecno ali implicitno, je treba ugotoviti, kakšna je bila volja strank, in sicer na podlagi navadne domneve, kot je pravo države njunega prvega skupnega stalnega prebivališča.

3.7 Oporoke in dedovanje

Za dedovanje, uvedeno od 17. avgusta 2015, se uporabljajo določbe Uredbe (EU) št. 650/2012 z dne 4. julija 2012. V členu 21 navedene uredbe je določeno, da je pravo, ki se uporablja za celotno dedovanje, pravo države, v kateri je imel zapustnik ob smrti običajno prebivališče.

Za dedovanje, uvedeno pred 17. avgustom 2015, še naprej veljajo kolizijska pravila iz francoskih zakonov. Ta določajo dvojni sistem, tako da je mednarodna zapuščina iste osebe razdeljena na premično premoženje ter po potrebi na enega ali več delov nepremičnega premoženja.
Dedovanje premičnin, ki zajema opredmetena in neopredmetena sredstva, je načeloma urejeno s pravom kraja zadnjega stalnega prebivališča pokojnika.
Dedovanje nepremičnin je urejeno s pravom države, v kateri je nepremičnina, vendar lahko francoska sodišča na podlagi zavračanja uporabijo tudi francosko pravo, če to zagotavlja enotnost zapuščine z uporabo istega prava za premično in nepremično premoženje (glej zgoraj).
S pravom, ki se uporablja za dedovanje *ab intestat*, določenim v skladu z zgoraj navedenimi kolizijskimi pravilil, so urejeni tudi vsebinski pogoji in posledice oporočnega ali pogodbenega dedovanja. Vendar pogoji glede oblike oporoke izhajajo iz Haaške konvencije z dne 5. oktobra 1961, katere določbe se uporabljajo od 19. novembra 1967.
Poleg tega Francijo zavezuje Washingtonska konvencija z dne 26. septembra 1973, ki je začela veljati 1. decembra 1994 in v skladu s katero je treba vse oporoke, sestavljene v oblikah, ki jih določa, priznati kot formalno veljavne v vseh državah pogodbenicah.

3.8 Stvarne pravice

V skladu s členom 3(2) civilnega zakonika so nepremičnine in z njimi povezane stvarne pravice urejene s pravom države, v kateri se nahajajo.

3.9 Insolventnost

Zunaj področja uporabe uredb (EU) št. 1346/2000 in 2015/848 je bila s sodno prakso vedno priznana možnost, da se proti dolžniku v Franciji uvede kolektivni postopek, če ima tam svoj sedež ali eno od poslovnih enot. Enako velja v zvezi s francoskimi upniki na podlagi izvzetja iz sodne pristojnosti iz člena 14 civilnega zakonika.
Za postopek, uveden v Franciji, se obvezno uporablja francosko pravo, ki določa pogoje za začetek postopka, njegov potek in posledice, zlasti učinkovitost poroštev. Vključijo se lahko vsi upniki, tudi tisti, ki imajo stalno prebivališče zunaj Francije. Tako uveden francoski postopek naj bi načeloma zajemal celotno dolžnikovo premoženje, vključno s tistim v tujini, seveda pod pogojem, da so francoske odločbe priznane v tujini.
Nazadnje, kolektivni postopek, uveden v tujini, ima učinke v Franciji, če tam še ni bil uveden noben postopek in če so odločbe, sprejete v tujini, tam izvršljive.

Zadnja posodobitev: 17/12/2020

Strani v jezikih držav članic pripravljajo posamezne kontaktne točke pri Evropski pravosodni mreži, njihov prevod pa zagotavlja prevajalska služba Evropske komisije. Prevodi zato morda še ne vsebujejo kasnejših sprememb izvirnika, ki so jih vnesli nacionalni organi. Evropska pravosodna mreža v civilnih in gospodarskih zadevah ter Evropska komisija ne prevzemata nobene odgovornosti v zvezi z informacijami in podatki v tem dokumentu. Za pravila o avtorskih pravicah države članice, ki je odgovorna za to stran, glejte pravno obvestilo.